

Vári Attila

(1946, Sáromberke)

író, költő, Budapesten él,

József Attila-díjas

Vári Attila

Katinka haldokló rongybabái

„Boszorkányok pedig nincsenek.”
(Könyves Kálmán)

Katinkát három napja nem látta senki, irodáját zárva találták, s a lakatos azt mondta, hogy a biztonsági kulcs a benti oldalon éppen olyan helyzetben áll, hogy nincs más lehetőség, mint kivágnati a zárszerkezetet.

Asztalost hívtak, aki körbevéste a kijelölt területet, de a lakatosnak félnapi munkájába került, amíg a belső biztonsági acélpántot át tudta vágni, s amikor végre bejutottak, üresen találták az irodát.

Katinka eltűnt, csak két frissen magyarra fordított könyvet találtak az asztalán. Az egyik könyv Paracelsus mágikus világképéről, alkimista receptekről, a másik az okkultizmus alapjairól szólt, Platón- és Paracelsus-idézetek magyarázatait tartalmazta. És tizenegy menyasszonyi és estélyi ruhába öltöztetett, megkoppott, szétporlás előtti rongybabát fedeztek fel az ablakpárkányon, amelyek úgy voltak beállítva, mintha indulni akarnának az ablaküvegen át a semmibe.

Katinka, aki örök rejtély volt a cég alkalmazottai számára, nem ment sehova, nem lett öngyilkos. Egyszerűen csak eltűnt a belülről zárt szobából, ahonnan harmadik napja nem látta kijönni senki.

Egy német vontatóhajókat, uszályokat, kikötői berendezéseket gyártó vállalat tulajdonosaként, leányvállalat beindítására alkalmazta embereit, de még nem folyt termelés, telephelyeket, szakembereket kerestek a nagyszabású tervhez.

Talán a negyvenes évei elején járhatott, talán fiatalabb volt, de a fél arcát eltakaró napszemüvege miatt nem látszott, hogy mennyire szép. Nem sokat tudtak róla. Visszafogott eleganciája sem árult el többet, mert olyan egyszerű ruhákat hordott, amelyek csak kifinomult ízléséről, lehetőségeiről már nem árulkodtak. Azt ugyan sejtették, hogy nem filléres dolgokat visel, de nem voltak tolakodóan feltűnőek még az ékszerai sem. A svájci tanácsadójával, a vezérrel franciául beszéltek, a Mercedes limuzin osztrák sofőrje, ha szólt hozzá, „Liebe Gräfin”, a kedves grófnő megszólítással kezdte, mindig csakis németül folytatta, ha éppen volt valami mondanivalója, s Katinka azzal a kevés emberrel, akik a cégnél a közelébe jutottak, magyarul beszélt.

Egy repülőjegy-rendelés kapcsán tudták meg a titkárnője magyar asszisztensétől, hogy német állampolgár, történelmi észak-német arisztokrata név viselője, s egy Güns nevű helyen született, de sem iskolai végzettségéről, sem családi állapotáról nem árultak el semmit az iratai. Gräfin Katinka von Holstein und Wisch, ennyit tudtak meg róla, pedig nem titkolózott, csak éppen nem volt közlékeny, nem barátkozott senkivel az újonnan alkalmazott helyiek közül, akik kerültek vele kapcsolatban bármilyen megszólítást, és egymás között „a boszorkány”-ként emlegették.

Arckifejezése – lényegében csak ajkát lehetett látni – örökkön titokzatos volt, olyan,

mintha mindenkiről sejtene, tudna valami tarkagatnivalót, de képes lenne magában tartani a véleményét, ítéletét, s mert senkit sem engedett közel magához, azok, akik az első perctől gyanakodva figyelték, félelemmel vegyes gyanakvást tápláltak iránta.

Nem lehetett tudni, hogy az a különös félmosoly, amely úgy ült szája sarkán, mint egy kialudt cigarettavég, a mindennek lenézése, a fensőbbség megnyilvánulása, vagy valami arcideg-zsába következménye lehetett. De ott volt, s néha nem is mosolynak, inkább a káröröm vigyorának vélték azok, akik valamiért testközelbe kerültek vele. Pedig az örökös szomorúságának biztos jele volt.

Valaki terjeszteni kezdte róla, hogy valamiféle boszorkányszekta tagja lehet. Mert mintha gyászolt volna valakit, minden holmija fekete volt, s bár választékosan öltözködött, mégis éreztek megjelenésében valami nem odavaló szertartásosságot, talán tisztátalanságot is.

Íróasztalán csak két fénykép volt, az egyik elég rég készülhetett, s a hátán egy idegen név, Alice szerepelt, a másikon egy rá hasonlító fiatal, menyasszonyruhás nő áll az ünneplőbe, többnyire feketébe öltözött tömeg közepén.

Napközben szinte senki sem látta, kivételt csak azok a déli és esti pillanatok képeztek, amikor a folyosóról visszafordulva, mintha elégedetlen lenne kinézetével, a mosdóban sminkjét igazgatta, s így azt sem tudhatták, hogy mivel foglalkozik az irodájában.

Aztán egy nap rendőrségi pecsétetes csomagot hozott neki a posta, s attól kezdve még láthatatlanabb lett. Abban az esetben, ha véletlenül és nagyon ritkán dolguk lett volna vele, nem értették, hogy miért kellett a kopogtatás után percekig várakozniuk a kulcs csikordulására, mert Katinka úgy zárta irodája ajtaját, mintha a nagyvállalat féltett titkait őrizte volna a hely egyetlen, otthonosságot sugárzó bútordarabjában, egy gyönyörűen restaurált antik szekreter fiókjában.

Pedig semmi egyebet nem csinált, csak előszedte a rendőrségi küldemény tartalmát, a fiókokban pihentetett estélyi ruhás és menyasszonynak öltöztetett tíz rongybabát, és nézte a tökéletes csipkefodrokat, redőket, a pliszírozások pontos vonalát, a flitterből kialakított virág- és geometrikus mintákat. Keze valamikori munkáját. A rendőrségi doboz leltárja szerint tíz baba volt a csomagban, de az ablakpárkányon, amikor kivésték a zárat, tizenegyet találtak a kihívott nyomozók.

A babái többet jelentettek az élőknél; ha láthatták volna a kívülállók, ahogy szeretgeti, sutog nekik, talán nem is boszorkánynak, hanem hibbantnak nézték volna, de Katinka számára ez volt a természetes.

Visszaszerzésükhöz ügyvédet fogadott, beadványt szerkesztettek, hogy amennyiben még valahol megvannak az életfogytig tartó fegyházra ítélt néhai K. Róbert lefoglalt dolgai, meg szeretné kapni azokat a babákat, amelyeket az illető lopott el tőle, nem tudva, hogy mi is van az értékesnek tűnő bőröndben. A beadványhoz mellékeltek a tárgyak ismertetőjegyeit, még arra is kitértek, hogy két babán vérfoltot találhatnak. Az egyik szennyeződést a mélyen kivágott hátú vörös brokát estélyi ruhás baba organtin bélésén, a másikat a befejezetlen menyasszonyi ruha fátylának alsó szélén találják majd, akik utána akarnak nézni a kérelmező állításának, annak hitelességének.

A vérfoltok miatt, írták a beadványban, mellékelik Katinkának egy magánlaboratóriumban levett DNS-mintáját.

Ezeket a visszakapott babákat akarta szóra bírni, de nem találta hozzájuk azt a bensőséges kapcsolatot, amelyet kamaszkora végén érzett, ha kézbe vette bármelyiket is. Olyanok voltak, mint akik már nem tudnak, nem is akarnak élni. Még érzett valami langyos sugárzást belőlük, de nem mert arcukhoz nyúlni, félve, hogy morzsává porladnak bennük a fejformát adó hulladékszivacs-darabkák.

A babák arcán, mert elhalványultak a hajdani színes ceruzával megrajzolt vonások, már nem lehetett látni, hogy szemük sarkába könnycseppeket is festett valaha, ajkuk kényszermosolyra állt. Egy idegen csak annyit láthatott, hogy úrinők és reménybeli menyasszonyok öltözékét viselték. Bár arckifejezésük eltűnt, ruháik olyanok maradtak, mintha frissen keményítették, vasalták volna őket.

Arra gondolt, amikor visszakapta az emlékeknél többet jelentő babáit, hogy egyszer fel fogja újítani őket, mind a tíz Júliát, bár sejtette, az már nem segíthet, pedig újra szerette volna látni az arcvonásokat, de a fogyóeszköz rendelkezésekor hiába írta be a színes ceruzát az igénylésbe, csak filctollakat kapott, s nem volt lelke átrajzolni harsány tintákkal az esetlen, gyermeketeg vonásokat. Szerette őket, pedig minden babája a kamaszkori esendőségére, takargatni való múltjára emlékeztette.

Katinka az ezüst lámé mellényest, vörös brokát kisestélyist, első babáját nézte.

Éppen betöltötte a tizenégyet, és végzett a nyolcadik osztályos gyermekvárosi iskolában, amikor szabás-varrás szakiskolába jelölték. Nem volt véletlen az árvaház választása. Papírszalvétából, színes krepp-papírból szabta, ragasztgatta rongybabáinak ruháit. Nem érdekelték a városi gyermekektől ömlesztve kapott megunt játékok, az ajándékba kapott divatos Barbie-változatok, még az antik porcelántestűek sem, pedig némelyiküknek az ujjai is mozogtak, de Katinkát csak a rongybabái szerették, s ő is csak azoknak tudta elsutogni soha ki nem fogyó panaszait. A magány és szeretetlenség ünnepek nélküli hétköznapijait. Csinos kislány volt, vonásaiban az eljövendő szép nő ígéretével, de jelentéktelennek, csúnyának érezte önmagát.

Egy évvel a rendszerváltás után, abban a bizonytalanságban, amikor a nagy létszámú gyermekotthonok, nevelőintézetek, árvaházak helyére családi SOS-gyermekfalvakat terveztek,

tanuló lett, valójában inas, egy kis szériájú női divatruhákat gyártó varrodában. Valójában csak megtűrték, senki sem vette komolyan, hogy a kislányt érdekelheti a szakma. Az előző évek tanulói sem maradtak a pályán, ahogy betöltötték a tizennyolcat, s már nem kérhette számon életformájukat a gyermekvédelem, mindenik felszívódott, könnyebb kereset után nézett.

De Katinkát érdekelte minden, ami az anyagokkal kapcsolatos volt. Nézte, ahogy a hatalmas ollóval tízrétegnyi anyagot vág egyszerre a szabásminta alapján a piperkőc kinézetű mester. Meg sem rezzen a keze, olyan, mintha vízen hasítana csónak alakú szerszámjával. Félt tőle. Úgy érezte, hogy csiganyállal fedi be testét az a tekintet, amit folyamatosan magán érzett.

El sem akarta hinni, hogy a lehulló tenyérnyi, olykor annak kétszeresét is kitevő darabok a szemébe mennek, s egy alkalommal, amikor a kisestélyik ezüst lámé mellényeit szabták, felfszedte a szabásasztal alá eső darabokat, és nem a kukába dobta, hanem begyűrte ruhája alá, mert megálmodta Júliát, az első estélyi ruhás bizalmasát.

Franco Zeffirelli *Rómeó és Júliáját* vetítették a gyermekotthon mozitermében, s Katinka úgy érezte, hogy saját érzelmeinek megvalósulását látja. Hogy ő is képes lenne meghalni a szerelméért, mégis inkább élni szeretne vele, boldogan, elegáns nagyvilági hölgyként, s akkor határozta el, hogy estélyi ruhába öltözteti a Júlia babát. Első Júliát.

Kétszer is vetítették, mert az első alkalommal a fiúk belefütyöltek a jelenetekbe, trágárságokat kiabáltak, úgy, hogy a felügyelők úgy döntöttek, még egyszer levetítik, de fiúk nélkül a teljes filmet.

– A fiúk álljanak ki a sorból – figyelmeztették a terem bejáratánál őket. – Ez nem holmi dugásokról szóló baszatós mozi – mondták, meglehetősen célzatosan azokkal a szavakkal, amilyeneket a fiúk egymás között használtak.

Katinka végigbőgte a vetítés teljes idejét, mert rájött, hogy nincs az otthonban egyetlen fiú sem, aki megérdemelné, hogy Júlia módján szeresse, s minél inkább elhatalmasodott benne az az érzés, hogy a megtalált szerelem nélkül fogja leélni az életét, annál többször sírta el bánatát az akkor még színes papírruhákba öltöztetett babáinak.

A szabászatton lezuhló fölöslegben meglátta egy estélyi ruha kiegészítőjét, aztán egy asztalon felfedezte az áttört mintázatú, csipkeszerű ezüstgombokat, s életében először érezte úgy, hogy el kell, hogy lopjon belőlük, különben nem lenne teljes az elképzelése az estélyiről.

A szabásmester, aki figyelte, észrevehette, mert a munkanap végén, amikor már elmentek a varrónők, de Katinkának még takarítania kellett, s ketten maradtak, rászólt.

– Van nálad valami, ami nem a tiéd – mondta fenyegetően. – Tegyé ki mindent a ruhából.

Katinka tisztában volt azzal, hogy mit jelent a motozás, az otthonban nem is egyszer vetkőztették meztelenre a lányokat, mert hol ez, hol az tűnt el, de most beleborzongott a gondolatba, hogy az idegen férfi le fogja szedetni a ruháját.

– Vetközz – hangzott el a parancs, s csak állt sóbálvánnyá merevedve, mint aki nem érti, hogy mit is akarnak tőle, úgy, hogy a mester kezdte lecibálni a pólóját, a farmernadrágját, de amilyen lendülettel fogott hozzá, éppen olyan hirtelen torpant meg, látszott, hogy nincs gyakorlata a dologban. – Vesd le a bugyidat – mondta, s Katinka megrettent attól a hörgéshez hasonlító hangtól, amilyent addig soha életében nem hallott, de amiből megérezte a férfi felfokozott izgalmát.

A bugyijában volt a két lámé darab, cérnára fűzve a három ezüstsínű gomb, de az a kéz, ami benyúlt combjai közé, nem az anyagot fogta meg. Reszkető ujjak matatását érezte, s a férfi feszültsége rá is átragadt. Remegett, undort és valami olyasmit érzett, mintha összepisilné magát, szédült is, s nem értette, hogy mit suttog

a másik. Pedig nem volt bonyolult dolog az, amit hallhatott.

– Szép pinád van – mondta az, s lehajolt, hogy felvegye az összehajtogatott anyagot, a padlón szétgurult gombokat. – Máskor kérj, ha kell, ne lopj – mondta, de szabad jobb keze egyetlen pillanatra sem állt meg, ujjai folytatták azt a tapogatózó vonaglást, amitől Katinkából kitört a zokogás.

Napokig rettegve ment a műhelybe. Megalázottnak, kiszolgáltatottnak érezte magát. Éjszakánként felzokogott, de az talán nem a szeméremérzetét bántó jelenet miatt történt, sokkal inkább azért, mert látta földre hullni a brokát-maradékokat, a kasmírszövet fölöslegét, a selyem, a szatén és a taft darabkáit, amelyeket szinte meggyászolt, s amelyeket az eset után egy darabig nem mert a bugyijába gyúrni.

Az első alkalom után, talán egy hétig, mozdulni sem mert a műhely sarkából. Csak bámulta, anélkül hogy látta volna a varrógépek tüinek harkálykopogású vibrálását, de nem az az első motozás volt az egyetlen, s nem is az lett az utolsó eset.

Meggyvörös brokátot szabott a mester, s Katinkát elbűvölték az anyagba szőtt liliomok, amelyeket olyankor lehetett látni, ha éppen csak súrolta az anyagot a fény. Nem tudott ellenállni. Nagylábujja és papucsja talpa közé szorított annyit a földre hulló anyagból, amennyit fel tudott csippenteni azzal a különös módszerrel. Csoszogva, sántikálva ment a vécére, s csak reménykedhetett, hogy a férfi nem vett észre semmit.

De ugyanolyan motozás várta a munkanap végén, ugyanolyan megszegyenülés, mint legelőször. Aztán egyre gyakrabban ismétlődött a dolog, s néhány hét után Katinka néha már úgy tett, ahogy barátnője, a nála két évvel idősebb Márta tanácsolta, mintha maradékot lopna, hátha elszégyelli magát a férfi attól, hogy fölöslegesen macerálja. De nem használt a tanács, mert a mester azt hihette, hogy ez csupán

felhívás arra a bizonyos lemeztelenítő pillanatra, s minden egyes alkalommal bátrabban és bátrabban nyúlt a lányhoz. És Katinka tovább is el akarta vinni a szeméttbe szánt darabokat. Mint aki tudja, hogy a bűnéért büntetés jár, már félelem nélkül lopkodta az anyaghulladékot, dühvel kevert daccal vetkőzött, s boldogan varrta vasárnaponként intézeti szobájában az estélyi és menyasszonyi ruhákat.

Hónapokkal később, amikor elkészült az Első, Második és Harmadik Júlia is, Katinka már nemcsak tűrte, de talán undorral vegyes kíváncsisággal várta is ezeket a pillanatokot. Tudta, hogy nem helyes az, amit tesz, s ha lett volna pénze, végszámra vette volna a drága anyagokat, s hiába érezte, hogy az ellenszegülés lenne a megfelelő válasz, de csak így, teste látványával tudott fizetni.

Ha villanyoltás előtt végzett a varrással, egy angol regényt olvasott hétvégeken, azt, ami kézzől kézre járt, s amin a többiek olyan nagyokat tudtak sírni. A lány, a történet hőse, aki állandóan éhezett, ételért cserébe engedte, hogy meztelenre vetkőztessék, tapogassák, beléje hatoljanak, s Katinka úgy érezte, hogy ő sokkal becstelenebb, mint a könyvbeli éhező lány, mert nem a szükség viszi rá, hogy kiárusítsa magát. Érezte, hogy lejtőre került, amelynek végén nem menyasszonyruha, nem is a nővé érés elsőbálozóinak vagyonokat érő estélyi ruhája várja majd.

Szenyesnek, olyan szerencsétlen utcalánynak érezte magát, mint amelyenkről olvasott.

Közben születtek a szomorú Júlia babák, szemük sarkában a legördülő könnycseppek sorával, mert az összelopkodott anyaghoz társuló büntetés magalázottsága miatt nem tudta vidám arcúaknak elképzelni őket. Egy alkalommal túlságosan messzire ment a szabász, olyan fájdalmat okozott, amelyet addig soha nem érzett. Sírni kezdett, akárcsak a rongybabái. Az elmaradhatatlan könnycseppes szemű, estélyi ruhás, menyasszonyfátyolos emlékeztetői annak a lelkében sajgó sebet ejtő érzésnek, hogy

van egy másik világ is, hogy vannak felhőtlen életű nők és boldog menyasszonyok ezen a világon. És Katinka mind biztosabban érezte, hogy egyre távolabb kerül a vágyálmaitól, a jóléttel járó szeplőtelen élettől.

Aznap este hosszasan állt a zuhany alatt, úgy tartotta a két tenyerét, hogy ágyékánál folyjon le a víz nagyobb része, hogy lemoshassa a szégyenét. Alig várta, hogy bebújhasson az ágyba, az egyetlen helyre, ahol nem kellett rettegnie, ahol álmodozásai közben pontosan olyan ruhákat viselt, olyan gondtalanul szórakozott, mint azok a városi lányok, akiket irigyelt.

A hálóteremben, villanyoltás után, amikor elkezdődött a pusmogás-suttogás, Katinka elmesélte a tőle jobbra fekvő nagyobb lánynak, hogy mi történik vele a műhelyben. Csak súgta, hogy mások ne hallhassák, de Márta csöndben átmászott hozzá, s azt, amit soha nem engedett, olyankor sem, amikor tömeges önkielégítést végeztek a lányok, most hagyta: Márta ujjai bekúsztak a szeméremajkai közé, még irányította is a kezét, hogy eljuttassa őt a csúcra. Nem tartotta vágyaitól idegennek, hogy hónapokig folytassák Mártával ezt a titkos kapcsolatot, s bár néhány lány, akikkel később az éjszakában dolgozott, egyenesen utálták a melegeket, Katinka nem látott kivetnivalót abban, ha éppen nő hívta el.

– Valamit valamiért, ha így eszi a kórság, akkor letéphetnél róla egy kis zsozsót – mondta Márta, s még biztatta is, hogy úgy szedje össze a kidobásra szánt maradékokat, hogy észrevegyék a lopást.

Teltek a hónapok, s a tizenhatodik születésnapjára a nagymenőt játszó mester megszervezte, hogy egy vidéki divatbemutatóra magával vihesse Katinkát. Hivatalos kikérő levelet írt a gyermekotthon igazgatónőjének, így nem volt akadálya annak, hogy az eseményről ne haza menjenek, hogy Trabantjával lekanyarodjon a főútról egyik barátja halászkunyhójához, s bár Katinka tiltakozott, megerősakolta.

– Fel foglak jelenteni – mondta a Mártától tanult szöveget, s a szabász pénzt adott, hogy ne mondja el senkinek.

– Különben tizenhat múltál, mehetnél volna a többiekkel, a kisbusszal, senki sem fog hinni neked – mondta.

És a férfi rendszert csinált a dologból, úgy viselkedett, mintha joga lenne, mintha nem is tiltakozó birkózással kezdődött volna mindenik kényszer-együttlétük az anyagraktárban, s minden alkalommal adott neki valamennyit. Nem kifizette, bár mindketten tudták, hogy erről van szó, de mindig címkézte, mintha csak ellenérték nélküli ajándék lenne a pénz.

– Vegyél valami szép fehérneműt – mondta.

– Ezt villanyborotvára adom, mert szebb, ha nem burjánzik szét a lábad között a szőr – mondta egy másik alkalommal.

És Katinka megfogadta Márta tanácsát, megszokta azt, hogy valamit valamiért, s nem is volt hajlandó a nincstelen intézeti fiúkkal szóba állni. Amire betöltötte a tizennyolcat, s kiköltözhetett az otthonból, már egészen komoly ügyfélköre volt. Meglett, családos férfiak, akik meg tudták fizetni a fruskakinézetű Katinkát, akit egymás között szomorú kurvaként emlegettek, mert soha nem mosolygott, s olyan volt minden alkalommal lebiggyesztett ajka miatt, mint aki éppen most veszi el a szüzeségét. Az intézetben nem tanulta meg, hogy nem lehet mindent összevásárolni, amit megkíván a szeme, s féktelen költekezés helyett pontosan az ellenkező végletbe esett. Zsugori, spórolós lett. Piaci talponállókban evett, turkálóból szerezte be ruháit, csak a fehérneműjére volt kényes, abból mindig a legjobb minőséget kereste. Szobát bérelt, s gyűjtögette a pénzt, mert azt szerette volna, ha húszéves korára saját garzont vehetne magának. Ha nem is dőltek hozzá a forintmilliók, de sűrűn csordogáltak a nagycímletű bankjegyek. Fösvénységének köszönhetően nem lett sem alkohol-, sem pedig drogfüggő, s nem is cigarettázott. Szenvedélye-

sen nézegette az ingatlanközvetítő irodák kirakataiban a fényképes hirdetéseket, s azt számolgatta, hogy még hány hónapnak kell eltelnie ahhoz, hogy megvehessen egy olyan tetőtéri, körbe-teraszos garzont, amilyent elképzelt magának.

Egy korosabb német cégvezető volt az állandó és legjobb ügyfele. Megtanította autót vezetni, élvezni a kaviárt, a drága italokat, ételkülönlegességeket, és igazán hálás volt neki, hogy két év alatt megtanult, ha nem is tökéletesen, de konyhaszintnél jobban, németül. És kapott tőle egy Németországban vásárolt, használt, ám kifogástalan, A-osztályú 190-es bébi Mercedest.

Azokban az eseményekkel sűrített, felnőtté válása körüli hónapokban állandósult az a rejtélyes félmosolya, amellyel talán azt jelezte, hogy semmi sem elég, s amelyet leírhatatlanul vonzónak talált az a fiatal férfi, aki nemzetközi vállalkozónak mondta magát, s aki méregdrága Austin sportkocsival járt, és túlméretezett házat bérelt a villanegyedben. Róbertnek hívták, akivel a kapcsolata olyannyira üzleti alapú volt, hogy a kiszámított átalány tarifáját, napi tíz ügyféllel kalkulálva, minden reggel megkapta készpénzben tőle, hogy kizárólag csak vele legyen. Róbert csodálkozott ugyan a kérésén, de vonakodva ugyan, megengedte, hogy az egy váltás ruhán kívül áthozza rongybabáit is. Nem tudott arról a bizalmas kapcsolatáról, amelyet a készítőjük a teremtményeivel ápolt.

Ha ránézett Első Júliára, átélte azt a szokatlan, kellemetlen, mégis halálosan izgató pillanatot, amikor a szabómester a bugyijába nyúlt, s mindenik baba valami olyan érzést, emléket idézett fel, amelyet testének pénzzé tételével élt át a horgásztói első alkalomtól az utcán föl-szedett első ügyfeléig. Csak megérintette a babákat, és újra érezte azokat a sorsfordító pillanatait életének. Kilenc befejezett babája volt, de a tizediket, a csipkeuszályos menyasszonyt nem fejezte be. Összegombostűzött ruhájával arra várt, hogy egyszer, talán a közeljövőben,

száz meghívott vendég előtt kimondhassa gazdája és alkotója a vágyálmaiban élő szerelme mellett a boldogító igent. Folytathatta volna a sorozatot, de mindig úgy érezte, hogy a tíz babával elmondott mindent, amiről álmodozott, s amikor Schleswig-Holsteinban, Alice kastélyában, varrógép nélkül, kézi öltéssel elkészült a saját testméretére szabott menyasszonyruhájával, úgy érezte, hogy bezárult a kör.

Többnyire Róbert lakásában várt valamire magányosan. Szinte napokig nem látták egymást. Néha nagyobb utakra mentek, a környező országokba is, s Katinka megszokta, hogy ne kérdezzen, hogy ki se szálljon a kocsiból, amikor Róbert, hosszabb-rövidebb időkre megállt ügyfelei házai előtt. Néha órákig várakozott, de nem érdekelte az idő, mert napjainak minden percét eladta Róbertnek. Azt sem tartotta különösnek, hogy ezekről az utakról pénzkötegekkel tértek haza, s bár szándékosan nem leste meg soha, mégis látta, hogy a páncélszekrényben a bankjegyek hegyei mellett, a fekete pisztolyt mindig úgy helyezi el, hogy kéznél legyen. Nem engedte, hogy bejelentkezzen a lakásába, inkább előre kifizette egy évre az albérletét, hogy Katinkának érvényes lakcíme legyen. Csak egy váltás ruhát, fehérneműt tűrt meg az otthonában, s ha olyan blokkot talált, amelyről kiderülhetett volna, hogy női piperét, más, csak nő által használt dolog számlája, apróra tépte, és lehúzta a vécén. Mindig vigyázott arra, hogy a szomszédok, akiktől minden irányban embernél magasabb sövény takarta az udvart, ne láthassák Katinkát, ne tudjanak arról, hogy valójában ott lakik. Ennek okát csak sokkal később értette meg, mint ahogy azt is, hogy a svájci síparadicsomban is miért kellett Róbertnek két külön szobát foglalnia, mintha nem is lenne semmi közük egymáshoz.

Egy nap Róbert sokkal zaklatottabb volt a szokásosnál is, a lakásra hívott ügyvéddel tárgyalt, Katinka a drága divatlapjait bújta, amikor szólították.

Szénakazalnyi szerződést tettek eléje, s az ügyvéd mutatta, hogy hol kell aláírnia. Valamit kérdezni akart, de Róbert ráförmedt.

– Írd alá őket, ne hadoválj.

Katinka nem tudta, hogy éppen egy Ferrarit vásárolt, megvette Róbert bérelt lakását a tulajdonostól, egy vajdaságitól, aki a szerb–horvát háború alatt menekült el Jugoszláviából, megvette a horvát tengerparti villáját, de vett két flamand miniatúrt is, márkás órákat, s még számtalan mindenhez adta a nevét, amikről azt sem tudta, hogy micsodák.

Napok óta nem jártak ki a házból, s Róbert olyan feszültséget tudott teremteni maga körül, hogy Katinka úgy érezte, hatalmas jégtömbbe fagyasztotta. Fájt a pissenéstelen csend, fájtak a hangos kirohanások is, de tűrt, mert minden percét megfizették, s nem kellett váltogassa a klienseit. Rettegni kezdett az örökös félhomályban, mert a redőnyöket nem volt szabad felhúzni. Érezte, hogy valami rossz dolog vár rájuk, mert Róbert szinte percenként lesett ki a sötétítő résein keresztül, mintha attól tartott volna, hogy megfigyelik őket, vagy pedig halálos ellenség várja odakint. Egész nap nála volt a fegyvere, még éjszaka is rajta tartotta a kezét.

Talán egy hétig tartott ez a szobafogság, aztán egy hajnalban csengett Róbert mobilja, csak annyit mondott valakinek, hogy „értettem”, s kirángatta az ágyból Katinkát.

– Nem hozol magaddal semmit – mondta. Kapkodva öltöztek, a Katinka nevére néhány nappal korábban vásárolt Ferrarival indultak el. Róbert olyan szabályosan, sebességkorlátozót betartva vezetett, mint aki nem akarja felhívni magára a rendőrség figyelmét. Az osztrák határ előtt csak néhány pillanatra álltak meg egy motel parkolójában. Róbert elkérte Katinka telefonját, a sajátjaival együtt áttörölte ablakmosó folyadékkal, aztán mindhárom telefon csengőhangját némára állította, s bedobta őket az útszéli szemetesbe. – Majd kapsz másikat Ausztriában – mondta magyarázatképpen.

Csak Innsbruckban álltak meg. Fehérneműt, téli dzsekit, csizmát, néhány pulóvert, farmer-nadrágot vásárolt Katinka, s egy pipereboltban megvette a nélkülözhetetlen dolgokat magának, ugyanazokat a márkákat, amelyeket már több mint egy éve használt. Róbertre is gondolt, aki telefonokért indult, aki nem kísérte üzlet-ről üzletre, s neki is megvette a legszükségeseb-eket.

Egy bajor kisvárosban éjszakáztak, de Róbert már hajnalban fölverte, s szinte egész nap úton voltak, amit hol szenderegve, hol pedig ájuláshoz közelítő állapotban töltött, s amikor este megálltak, mint utólag kiderült, Svájcban voltak.

– Külön szobában leszünk, Hotel Interlaken a szálloda neve – mondta Róbert, amikor átadta Katinkának a vasútállomásnál a volánt, s kiszállt az osztrák boltban vásárolt közepes méretű sporttáskájával. – Menj egyenesen előre, jobb oldalon lesz a szálló. Az összes holmit a te szobádba vitesd. A szállodát két hétre kifizetem, a többit intézheted az új, svájci frank alapú bankkártyádról, vendéglőt, bár, s legalább két napig ne is ismerjük egymást. Érted? Ne is köszönj. És ne kelts feltűnést. Én megvárom a Bernből érkező vonatot, majd telefonálok, és értem küldik a szálloda transzfer kocsiját – mondta, és kiforgatta zsebeit, hogy ne maradjon nála semmi fölösleges, s az utolsó pillanatban két egészen kis kulcsot adott Katinkának.

– Ezeket biztos helyre tedd, és mindig hordozd magaddal – mondta.

Első fokozatban, szinte lépésben haladt, rettegve a Ferrari gázpedáljához érni, mégis szinte elsodorta a szállodai portást, annyira nem volt ura a gázpedálnak. Odaadta a kocsikulcsát a meglepett fiúnak, csak ridiküljét vette magához. Amikor végre felért a szobájába, és behozták a csomagjait is, úgy, ahogy volt, ruhástól, mosdatlanul végigdobta magát az ágyon, s át-aludta az éjszakát. Csak egyszer ébredt fel, szomjas és éhes volt, a mini bárból kivett egy kis üveg konyakot, egy ásványvizet, s egész

éberálmában azzal az idegen nagyméretű bőr-rönddel hadakozott, amelyben nem volt semmi egyéb, csak bankszalaggal átkötött eurók és svájci frankok megszámlálhatatlan kötegei.

Tudta, hogy valami törvénytelen dolog részese lett, hogy nem volt véletlen az elmúlt napok otthoni elsötétítése, szökésnek is beillő menekülésük az országból. A pénzen kívül semmi Róbertre vonatkozó dolog nem volt a bőr-röndben, csak azoknak a szerződéseknek egy-egy példánya, amelyeket napokkal korábban az ügyvéd íratott alá vele.

Katinka tudta, hogy nagy bajban lehet. Még fülében csengtek Róbert szavai.

– Te vagy az én titkos bankszámlám, de ne-hogy azt hidd, hogy valami is a tiéd lehet. Az, hogy a te neveden vannak dolgok, az csak az én biztosítékom, de ha meglógnál, a föld alól is kiszednék... élve, vagy halva – mondta, mi-közben a pisztolyával játszadozott.

Másnap csak reggelizni ment le a vendéglő-be, s visszahúzódott a szobájába. Azokat a furcsa felhőket nézte, amelyek eltakarták a látha-tárt, s nevetni kezdett azon, hogy felhőnek nézte az Alpok vonulatát.

A második napon már ebédelt is a szolid eleganciával berendezett étteremben, s éppen a kávénál tartott, amikor hozzálépett egy fia-taleMBER, aki talán síoktatásra, sítúrára hívta.

– Dies ist ein Allergienheilmittel – mondta neki, hogy ő csak allergiakúrára jött, remélte, hogy pontosan fejezte ki magát, de még hozzá-tette – Keine Skiurlaub –, hogy nem sívaká-cióra jött.

Délután sétált egyet a városban, ahol betért egy ajándékoltba, ahol a tehénkolompok tel-jes választékán kívül, az aprótól a hatalmasig egész sorozatot lehetett volna venni a havasi kürtök és svájci bicskák mellé, kiválasztott egy útikönyvet, amelyből megismerhette a Berni Alpok nevezetességeit.

Emlékezett, idős német barátja azt mesél-te, hogy szülővárosából, Konstanzból átjártak

Svájcba cukrászdázni, mert az ottani édességek felülírnak mindent. Arra gondolt, hogy beül a bárba, a vendéglőbe, s a pincérre bízta magát, hogy hozzon neki valami egészen svájcias sütemény-különlegességet.

A könyvet lapozgatta az asztalnál, és mintha Róbert nevét hallotta volna a recepció felől, s egy tükröződő felületen meglátta a két férfit, akik a bejelentőlapokat vizsgálgatták, s talán az egyik Katinkáról kérdezhetett, mert tisztán hallotta a recepció lány válaszát.

– Nem, nem, a kisasszony egyedül érkezett, talán nem is ismeri a másik magyart, biztos, hogy itt nem beszéltek egymással.

Nem tudott felállni, az asztalánál maradt, s még mindig a könyvet bámulta, amikor meglátta Róbertet. Bilincsben vezették a rendőrségi kocsihoz, rémült volt, nem látszott olyan fensőbbségesen érinthetetlennek, magabiztosnak, mint amilyennek másfél év alatt megszokta.

Hallotta, ahogy a recepció lány a bármixernek magyarázza, hogy nem igazi svájci rendőrök voltak, az Interpol tartóztatta le a vendüket.

Még több mint tíz, kifizetett napja volt Katinkának a szállodában arra, hogy eldönthesse, mihez is kezdjen, hogy hová mehetne.

És mint mindig, felnőtté válása óta oly sokszor, most is melléje szegődött a szerencse.

Két napig ki sem tette a lábát a szobájából, felhozatta a reggelit, ebédet, vacsorát, s mert nem történt semmi, kimozdult végre a szállodából. Séta közben egy gépjárművezető-iskola előtt ment el, amikor eszébe jutott, hogy kezdenie kell majd valamit a nevére vásárolt Ferrarival, s bár nehézkesen, de sikerült elmagyaráznia az egyik oktatónak, hogy segítségre van szüksége, a hazájában nincsenek hegyek, s szeretné, ha néhány napig segítője lenne valaki, természetesen a különös oktatásáért hajlandó magasabb díjat is fizetni.

Egy hétben, napi három órában állapotok meg, s már aznap elkezdődött az oktatása.

– Kisasszony, maga nagyon bátor, hogy onnan, Keletről elindult ezzel a kocsival – mondta az első vezetési nap végén az oktató. – De van érzéke a dologhoz, s garantálom, hogy egy hét múlva bárhová nyugodtan elindulhat vele.

Nem félt, inkább csak izgult az első vezetési órákon, de a harmadik napon már délelőtt egyedül is elindult, megnézni azt a berni lakást, amit a recepció lány talált a kérésére, s a Svájci Államszövetség fővárosában, egy Ferrarit is árusító szalonban, lakásbérleti szerződése, az annak hozományaként kiállított ideiglenes tartózkodási engedélye alapján teljes körű biztosítást kötött, ahogy fogalmazott, svájci pihenőszabadsága idejére.

Húszas éveiben még kamaszosan bájosnak volt mondható, s a kocsit, valamint a szállodai szekrényben elhelyezett bőrönd millióinak tudatában, bár még félt egy kicsit, mégis egyre felszabadultabban viselkedett. Annak látták a kívülállókat, s talán önmaga is annak érezte magát, ami soha nem volt: boldog, gondtalan kelet-európai úrgazdag papa-kedvencének, aki hozzá még bájosan törékeny és kedves is.

Egyik délelőtt arra várt, hogy kihozzák a kocsiját a szálloda garázsából, amikor megszólította az a frissen érkezett, negyvenes éveiben járó magányos hölgyvendég, akinek tekintetét magán érezte attól a pillanattól, hogy reggel beült kávézni a bárba.

– Gyönyörű kocsid van, talál hozzád a színe is – mondta, s Katinka, ösztöneivel, ugyanúgy, ahogy a szent bernáthegyi kutyák kiszagolják a pekingi palotapincsiben az ebet, megérezte, hogy a nő, akit sofőr hordozott, ha ki akart menni valahová, meleg, s hogy a beszélgetés kezdeményezésével valami többet is akarhat.

– Beugrok Bernbe – mondta. – Ha van kedve hozzá, kocsizhatnánk egyet.

Útközben azt találgatta a hölgy, aki Aliceként mutatkozott be, hogy milyen nemzetiségű lehet Katinka. Végigsorolta a balti államokat, Ukrajnát, Oroszországot, de nem találta el,

s Katinka a titokzatosat játszva azt mondta, hogy egyszer majd, ha megérdemli Alice, elárulja a nemzetiségét, s talán még azt is, hogy kicsoda valójában.

Beállt bérelt háza parkolójába, s amikor felértek a lakásba, Alice szájon csókolta, s bár Katinka visszacsókolta, elhúzta magát.

– Lesz erre elég időnk, egy évig biztos, hogy Svájcban maradok – mondta, megelőlegezve egy hosszú kapcsolat lehetőségét.

A hét minden napján beautóztak Bernbe, a városban ebédeltek, délután lefeküdtek a frissességszagot árasztó lakásban, de úgy döntött, a kifizetett napokon még marad a szállodában, s egyik este, amikor lement szobájából az étterembe, a recepciónál meghallotta Alice hangját.

– A kislányom még a szobájában van? – kérdezte.

– Éppen most jön le a lépcsőn – válaszolták, s ettől a pillanattól kezdve mindenhol kislányomnak szólította.

Katinka érezte, hogy egészen másként viszonyul hozzá a szálloda személyzete, mint korábban. Előtte udvariasak voltak, most kedvesek lettek.

Szerencsésnek érezte magát, tudta, hogy biztonságban lesz új barátnője mellett, bár nem sejtette, hogy dúsgazdag, hogy egy, a történelemben fontos szerepet játszó észak-német arisztokrata család utolsó sarja, s olyan valaki, aki magasan minden gyanú fölött állhat a világ szemében.

Fodrászhoz mentek, egyforma frizurát csináltattak, a kozmetikai szalonban ugyanolyan lakkal manikűröztettek, s hasonló kékes árnyalatúra festették szemhéjukat is.

Alice-nak mesélt a babáiról, nem mondta el róluk az igazat, csak azt, hogy azt hiszi, mindenkinek lelke van, s eddigi életében soha senki sem értette meg úgy, mint ők, akik már nézésükkel, hihetetlenül erős aurájukkal is segíteni tudnak olyankor, ha szomorú, de akkor is, ha döntenie kell két ellentétes dolog között.

– Fényt látok körülöttük, olyan sejtelmes fényt, mintha a belsejük foszforeszkálna – mesélte, s Alice az auráról, a lélek fényéről magyarázott neki, és nem csodálkozott, azt mondta, hogy vannak földöntúli, megfejthetetlen rejtélyek, s bár Katinka elég keveset tudott még új barátnőjéről, az volt az érzése, hogy bár Róbert lakásán maradt a tíz Júlia, de helyettük megtalálta hasonmásában az igazi lelki társát.

Azt nem tudhatta még, hogy Alice már csak néhány hónapig fog élni, s hogy a szülőföldjéhez, a schleswig-holsteini ősi várkastélyához sokkal közelebbi Svédországban kezelteti magát évek óta. Nem sejtette, hogy a leukémiája utolsó fázisában találkoztak, az is csak véletlenségből történt, mert Alice boldog emlékektől való búcsúzásra jött Svájcba, Interlakenbe, ez a hely volt magára találásának, igazi énje felfedezésének és élete első szerelmének a színhelye.

Nem kellett rábeszélnie Katinkát, s együtt utaztak északra. Egy szállítócéggel küldették maguk után a Ferrarit, Alice Mercedesét. Berlinbe repültek, s onnan az Alice kastélyához közeli Kielbe. Katinka olyan természetesnek vette, hogy együtt vannak, mint ahogy azt, hogy lélegzik.

– Vannak dolgok, amikről nem szívesen beszél az ember. Biztos, hogy a te életedben is vannak ilyenek. Én soha nem foglak faggatni, csak arra kérlek, hogy soha ne hazudj – mondta Alice megérkezésük estéjén.

Katinka reggel, ahogy kinézett az ablakon, furcsa kék dombot látott, amely ívesen fedte el a látóhatárt, s percekbe telt, hogy rájöjjön, a tengert látja, s hogy megtévesztette a szeme, mint Svájcban is, a felhőnek nézett hegyekkel.

Nem tudta, hogy mi is történik a világban, még mindig rettegett, hogy Róbert, de főként a pénze és a piros Ferrari miatt bajba kerül, de nem szólt Alice-nak, úgy érezte, hogy ezt a titkot még elbírná kettőjük kapcsolata.

Azt sem tudhatta, hogy egy paparazzi jóvoltából valami német pletykalapban megjelent

az interlakeni szállodában, titokban lekapott fényképük, olyan szöveggel körítve, mintha azt valaki bennfentes sugalmazta volna. „A magas rangú, királyi családokkal is rokon német arisztokrata hölgy Svájcban találkozott szabadságáról híres egyetemi éveinek titkolt tanújával, idegenben nevelkedő lányával. Értesüléseink szerint, Alice von H. und W. grófnő, lánya törvényesítését intézi Kielben, pedig már Svájcban szerette volna jogilag is tisztázni a dolgot, ott, ahol több mint két évtizede szülte, de családi körülményei miatt lemondott Katherina nevű lányáról”.

Katinka nem tudott az újsághírről.

Hónapokkal később, amikor a Balti-tengerparti kastélyban Alice régi fényképeit nézegették, s amikor már törvényesen is az asszony fogadott lánya volt, igazat adott azoknak, akik azt mondták, hogy tényleg szakasztott az anyja, úgy hasonlított Katinka arca az asszony fiatalkori vonásaihoz, mintha egy és ugyanaz a személy állt volna a fényképezőgép lencséje előtt. De akkor már nem Balló Katinkának hívták, hanem Katinka von Holstein und Wisch kisasszonynak.

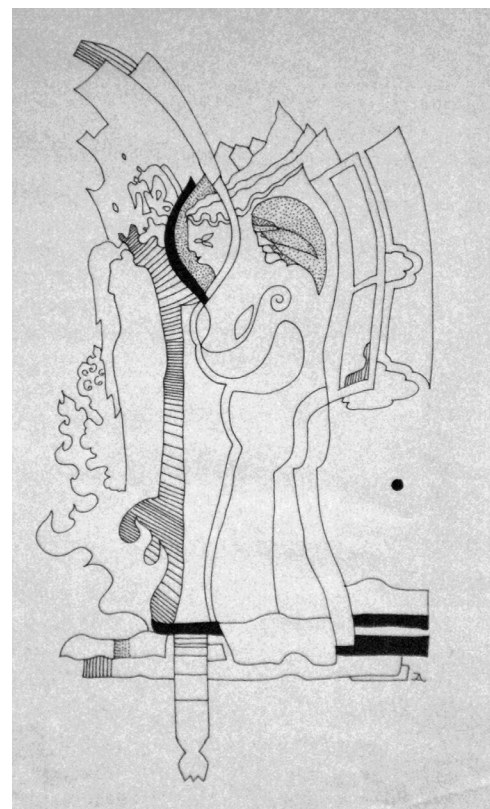
Az ódon termek, rideg szobák mellett, az egyik tengerre néző szárnyban volt Alice lakosztálya. Modern, fiatalosan berendezett szobák hosszú sora. Egész falat betöltő vetítővászon takarta az egyik szoba falát, s egy másikban a számítógép, olyan, mint amilyen Róbertnek is volt, aki csak lövöldözős játékokra használta, s amihez ő hozzá se nyúlhatott. Alice megmutatta Katinkának, hogy semmi sem elérhetetlen a világon, minden tudás néhány billentyűlenyomásnyira van csupán.

Hamar rájött, hogy mire való a hálózat, s egy alkalommal az otthoni hírek között bóklászva felfedezte azt, amitől még magabiztosabb lett. Róbert halálhírét olvashatta, azt, hogy K. Róbert, akit kétszeres rablógyilkossággal vádoltak, és többszörös gyilkosságra való felbujtással, valamint bünszervezetben elkövetett

drogkereskedéssel, áfa-csalással, s akit tényleges életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítelt a bíróság, cellájában öngyilkos lett. A hír elolvasása után, végre teljes fizikai és anyagi biztonságban tudta magát. Szó sem volt a bűnügyi tudósításban, hogy tovább keresnék Róbert eltűntetett vagyonát.

Katinka itt, ebben az ódon környezetben értette meg, hogy Alice miért fogadta kételkedés nélkül, hogy valóban van lelkük a rongybabáinak, s ha nem is szavakkal, de tudtak válaszolni a kérdéseire.

Alice nem csak betegsége miatt hitt az ezotériában, a lélekvándorlásban. Könyvtára tele volt a mágikus tudás nagyjainak könyveivel, tagja volt valami titkos lovagrendnek, mérnöki pontossággal tartotta számon az égbolt változásait, s biztos volt abban, hogy a bolygók szerencsés együttállása miatt találtak egymásra. Jógázott, méregtelenítő kúrákat tartott, s Katinkát beavatta olyan titkokba, mint a léleknek a testtől való különválasztása. Ilyenkor ájult mozdulatlan állapotban feküdt, szinte érzékelhetetlen volt a pulzusa. Azt mesélte, hogy a lelke kiemelkedik a testéből, látja tetszhalott saját magát, a lelke percek alatt visszarepül századokat, tisztán lát sorsfordító eseményeket, háborúkat, katasztrófákat, s képes arra, hogy lélekben egyesüljön, szeretkezzen olyan régvolt lányokkal, asszonyokkal, mint Kleopátra, I. Erzsébet, vagy

Lepkés bánat

a szende szűz Brontë lányok, Charlotte, Emily és Anne.

Alice csak annyit tudott a sokszor megsiratott rongybabákról, hogy szakítással végződő kapcsolata végén Katinka nem hozhatta el őket Róbert lakásáról, de a menekülésük részleteiről soha sem mesélt neki.

– Ne féltsd őket, kislányom – mondta egyik sétájuk alkalmával. – Tudom, hogy a lelked velük van, mint ahogy az övéké veled. A transzcendentális kapcsolatok örökéletűek, meg fogjátok találni egymást.

Hallgatott, nem mesélhette el, hogy valószínűleg lefoglalták őket, a rendőrség büntőgyraktárába kerültek, ahonnan, még nem sejtette, hogy egyszer majd előkerül a kérdőjellel ellátott felírt doboz. Woodoo babák? – kérdezte talán saját magától az a nyomozó, aki az utoljára készülő, de befejezetlen baba fércelése okán írta a gombostűk miatt, s aki megőrzésre méltó tárgyi bizonyítéknak vélte a férfi lakásán talált ismeretlen eredetű játékokat. Talán egy divatos boszorkányszekta kelléke lehet, gondolhatta.

Két éve éltek együtt. Minden napjuk azzal kezdődött, hogy megjött Alice orvosa. Erősítő injekciókat adott, s próbálta lebeszélni betegét a léleklebegtető transzról, arról, hogy önszugesztíóval pulzusát csökkentve tetszhalott állapotba kerüljön.

– Egyszer túlzásba viszed, és odaát maradsz – magyarázta betegének.

Alice egyre gyengébb és ragaszkodóbb lett, s Katinkának nem esett nehezére, hogy a nap minden percében mellette legyen. Olyan fölöntüli szeretetet sugárzott pillantásával, egyre halkuló mondataival a nagybeteg, amilyent Katinka soha sem tapasztalt korábbi életében.

– Tudom, hogy van saját vagyoned – mondta egy alkalommal. – De ideje lenne beletanulni az örökségbe is.

Titkárával elküldte Hamburgba a hajógyárba, aztán Frankfurtba, a Majnán, az Ober-

hafen kikötő közelében működő üzemükbe. Cége nyugdíjas könyvelője vezette be Katinkát a Holstein család szerteágazó üzleteibe, s az azoknál sokkal bonyolultabb pénzügyeikbe is.

Katinka huszonnégy, Alice éppen a negyvennegyedik évét töltötte volna aznap, amikor meghalt.

Távoli rokonok tucatjaival találkozott korábban, s a szembeötlő hasonlóság miatt senki sem kételkedett a vérségi kapcsolatukban. Alice, akit kamaszkorától lázadó tinédzsernek, később nonkonformistának, rangján alul viselkedőnek tartottak, Katinka szabályokat felrúgó viselkedése, véleményük szerint, a genetikai örökség része lehetett, s ezért nem döbbsent meg senkit, hogy Alice temetésén Katinka menyasszonyi ruhában jelent meg. Vigasztalhatatlanul sírta végig a szertartást, de senki sem sejtette, hogy nem az őket elválasztó halál miatt zokogott. Hanem azért, mert nem teljesíthette Alice legfőbb óhaját.

– Szülj nekem egy igazi unokát. Akárhogy csinálod, kell nekem tőled egy igazi unoka.
– Alice könnyörgő hangját hallotta szüntelenül.

A temetés másnapján belevetette magát a felmérhetetlen vagyon szolgálatába. Nagyszerű munkatársakat örökölt, s terjeszkedni kezdett a vállalata, előbb Indokínában, aztán Kelet-Európában hozott létre leányvállalatot, de tudta, hogy léte olyan efemer, kérészetű, amely csak addig tart, ameddig még érzi Alice mosolyának sugarait.

Éppen negyvennegyedik születésnapját kellett volna, hogy ünnepelje.

Nem volt semmiféle boszorkányság az eltűnésében. Azon a napon, sok évvel Alice halála, a temetés után, amikor rájött, hogy már babái auráját sem látja, felfeküdt az íróasztalra. Előbb csak lebegett, mint Alice, aztán meglátta saját zsugorodó testét, ahogy elindul abban a menyasszonyi ruhában, amelyet a koporsónál viselt, s átlibeggett a szobán, egészen az ablakpárkányig. A többiek közé.